

Презентація
Кіданової Ксенії
на тему
«Закриті країни Далекого Сходу»

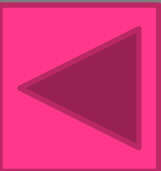

Китай в епоху Мін

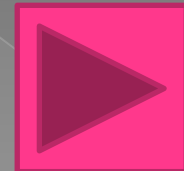
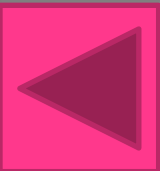
- На початку XVI ст. у Китаї проживала найбільша кількість в тогочасному світі населення – 100 млн чоловік. Влада знаходилась в руках династії Мін, за правління якої відбулося укріплення китайської економіки. У сільському господарстві розширилися посівні площі, покращилася техніка землеробства. У численних містах процвітали торгівля і ремесла, працювали великі мануфактури. Багатолюдні міста вражали іноземців величезними розмірами та дивовижною архітектурою. Далеко за межі Китаю розходилися високоякісні бавовняні й шовкові тканини, папір, вироби з порцеляни, скла і металів. Постійний попит на зовнішніх ринках існував також на «китайський напій» - чай.

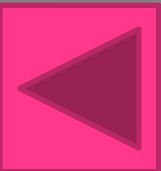
- Із давніх-давен у Китай проникали різні релігії, в тому числі християнство і іслам. Але панівною стало конфуціанство. Основу конфуціанства становлять високі моральні принципи: чесність, справедливість, відданість. Конфуціанство внесло в життя китайців чіткий порядок. Кожен мусив знати своє місце в суспільстві і не виходити за встановлені межі. Це означало, що необхідно дотримуватися існуючої станової приналежності. Покора імператору була беззаперечною

- Майже 40 років імператорам династії Мін довелося боротися з японськими піратами, чиї постійні набіги спустошували приморські райони Китаю. З великими труднощами урядовому війську вдалося очистити узбережжя від японців. Невдовзі Китай знову зіштовхнувся з Японією, тепер уже на землях Кореї. У 1598 р. китайські війська допомогли корейцям прогнати японських загарбників. Ця війна стала останньою значною перемогою імперії Мін. Вона коштувала Китаю великої крові і спустошила державну казну. Для вишукування грошей уряд збільшив податки. У відповідь країну захлеснула хвиля народних виступів.

- Водночас на північних кордонах Китаю виникла нова загроза: завершили своє об'єднання і перейшли в наступ племена маньчжурів. Їхні грабіжницькі наскоки на китайську територію зробилися звичайним явищем. Невдоволення імператорською владою охопило всю країну і вилилось у широке повстання на чолі з колишнім сільським ковалем *Лі Цзи-чен*ом. Він зібрав велике повстанське військо, захопив у боях ряд провінцій і оголосив себе імператором. Потім *Лі Цзи-чен* організував похід на *Пекін* і в 1644 р. оволодів китайською столицею. Мінська династія припинила своє існування.

- **Лі Цзи-чен звільнив селян від податків, а гроші, необхідні для утримання війська, стягував з багатіїв. Правління самоназваного імператора тривало 42 дні.**
- **Налякана повстанням знать звернулася по допомогу до вчорашніх ворогів – маньчжурів. Ті з готовністю відгукнулись і разом з мінським військом розбили повстанську армію. Але після перемоги маньчжури заявили, що взяли Китай із рук бунтівників, а не народу, і відмовилися залишити країну.**
- **Так до влади прийшла маньчжурська династія Цин.**

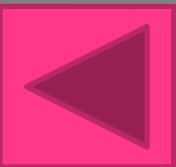

Імперія Цин

- У завойованому Китаї на чолі держави стояв спадковій монарх з необмеженою владою – маньчжурський імператор (богдохан). Привілейоване становище належало маньчжурській знаті, яка тримала у своїх руках усі вищі посади.
- Екзотичні багатства Китаю – чай, шовк і порцеляна – здавна приваблювали європейців. З XVI ст. почалося проникнення в країну католицьких місіонерів. Династія Цин протривала зростанню європейського впливу і перейшла до політики «закриття» своїх територій для іноземців. Спочатку китайцям заборонили торгувати за межами імперії. Під страхом смерті їм не дозволялося будувати великі судна, здатні виходити у відкрите море. Потім припинився вивіз із країни металів і шовку, вкрай обмежився продаж чаю.

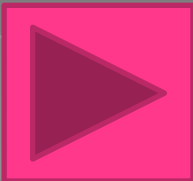
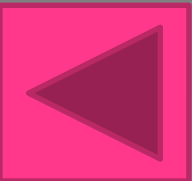

- У 1757 р. за наказом богдохана були закриті для іноземної торгівлі всі морські порти Китаю, крім Гуанчжоу. Але й там європейці не мали права мешкати в самому місті й вимушені були селитися за його межами. Їм заборонили також вивчати китайську мову, а тих китайців, хто ризикував навчати заморських людей, страчували.
- Уздовж усього узбережжя начебто піднялася незрима, але міцна «китайська стіна» з єдиними дверима – Гуанчжоу.
- Так завершився процес «закриття» Цинської імперії.

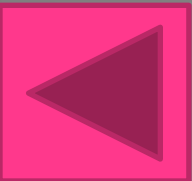

Об'єднання Японії

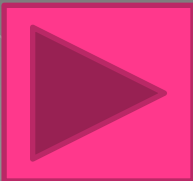
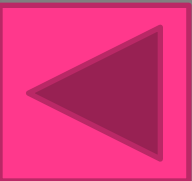
- Ще з кінця XII ст. в Японії склалася своєрідна система влади. Формально державу очолював імператор, однак реальної влади він не мав. Вона знаходилася в руках військових правителів – сьогунів, основною опорою яких були самураї – середні та дрібні власники-воїни.
- У результаті тривалих міжусобних війн Японія розпалася на окремі князівства. Понад століття між ними йшла невпинна кровопролитна боротьба, яка виснажувала сили народу і супроводжувалася численними повстаннями.
- Здавалося, Країна Вранішнього Сонця назавжди поринула у вир безладдя і чвар.

- Зміцнити ситуацію і повернути Японію до мирного життя могли тільки її об'єднання та зміцнення центральної влади.
- Перші успішні кроки в цьому напрямі зробив дрібний землевласник незнатного походження Ода Нобунага, який розгромив своїх головних противників і став фактичним правителем Японії. Суворими наказами й жорстокими розправами Нобунага призупинив міжусобиці на значній частині території Японії, але сам загинув.
- Об'єднання країни продовжив його найближчий соратник Тойотомі Хідейосі, виходець із селян. Він став одноособним правителем Японії і, аби укріпити державу, здійснив низку реформ, спрямованих на оновлення економічного життя.

- За Хідейосі були випущені нові золоті і срібні гроші, зросли площі оброблюваних земель і врожаї, заохочувався розвиток ремесла і торгівлі.
- У країні запанував політичний спокій. Зовнішня ж політика Японії навпаки, стала дуже агресивною. Утім, це не принесло успіху: війна проти Кореї закінчилася для Японії ганебним миром.
- Невдоволена таким результатом знать, скориставшись смертю Хідейосі, підняла заколот. Крапку в міжусобній війні поставив Іеясу Токугава, який розгромивши усіх суперників, оголосив себе сьогуном.
- Новий правитель піклувався про зміцнення власної влади: роздав землі своїм прибічникам, а в противників відібрав частину майна.

- Імператор, і без того позбавлений реальної влади, був повністю ізольований від політичного життя.
- Іеясу лише 2 роки залишався сьогун. Потім він відмовився від титулу на користь сина. А сам заглибився у вивчення історії.
- Епоха, коли правили спадкоємці Іеясу, тривала 264 роки і тепер відома як сьогунат Токугава.

